

Intervija

(Turpinājums no 5. lpp.)

vadītājiem par to mācību saturu, kas jārealizē priekšmeta skolotājam, pašdarbība te nav pieļaujama.

Otrkārt, skolā bērnu kontingents ir ļoti dažāds – gan konfesionālo baznīcu draudžu locekļu, gan nekristīgu vecāku bērni, gan arī tādi, kuri kopā ar vecākiem apmeklē Jauno paaudzi un citas grūti definējamas kustības. Man nav tiesību izteikt jēlkādu vērtējumu viņu vecāku izvēlei vai iejaukties ar savu pārliecību viņu dzīvē. Vienīgais, ko es varu un cenšos darīt, – mācīt saskaņā ar Svētajiem Rakstiem.

Trešā lielākā atšķirība ir tā, ka kristīgā mācība ir mācību priekšmets ar saviem mērķiem un uzdevumiem, prasībām mācību satura apguvei, beidzot 3. klasi, kuras skolotājam jārealizē.

Svētdienas skolā šajā ziņā ir vieglāk. Es tagad labāk apzinos, kāpēc tik ilgi konfesiju vadītāji nevarēja vienoties par kopēju programmu, bet cīnījās par konfesionālām programmām – kristīgā vēsts ir kopēja, taču izpratne par to, kā to realizēt dzīvē, mēdz

būt dažāda.

Skolā liela uzmanība jāvēlta mācību metodēm, dažādojot tās, lai noturētu skolēnu uzmanību. Arī svētdienas skolā, gatavojoties nodarbībai, vienmēr cenšos rūpīgi izvērtēt, kā attiecīgo Bībeles sižetu vai tekstu padarīt saprotamāku, kādas mācību metodes būtu piemērotākas un interesantākas.

Kristīgās mācības skolotājs skolā ir viens, un viņam ir nepieciešams garīgs atbalsts, tādēļ būtu ideāli, ja viņš paralēli kalpotu arī baznīcā, svētdienas skolā. Es esmu laimīga, ka man ir draudze, svētdienas skola un Eda*.

Ar Austru Brakmani sarunājās Elita Bite

*Eda – Bīķeru draudzes svētdienas skolas skolotāju sanāksme, par to vairāk sk. BDA. – 2005. Nr 4. —E.B.

Sludinājumi

Mīļie bīķerieši!

Šā gada 1. oktobrī – Pļaujas svētkos – **svinēsim mūsu dievnama 240. gadadienu**. Ceram sagaidīt arī viesus – mūsu arhibīskapu Jāni Vanagu, kā arī brāļus un māsas no mūsu māsu draudzēm.

Pēc svētku dievkalpojuma aicinām visus uz dzimšanas dienas torti, kuru ēdīsim pie mūsu baznīcas jebkādos laika apstākļos (celsim lielu telti, kurā varēsim patverties lietus gadījumā)!

Lūdzu, ņemiet līdzi groziņus kopīgam mielastam!

Sestdien, 30. septembrī, – talka.

Sakopsim un saposīsim mūsu dievnamu un tā apkārtni lielajai svētku dienai!

Draudzes locekļu ievēribai!

Obligātā draudzes locekļa iemaksa **2006. gadā** ir **LVL 3. 60**

Ikgadējā obligātā draudzes locekļa iemaksa nav ziedojums kolektes traukā, bet atsevišķs maksājums, kas tiek arī reģistrēts atsevišķi un par ko tiek izdarīts ieraksts draudzes locekļa piederības kartītē.

Šo iemaksu sastāda:

- LVL. 2.50 – Baznīcas kopējiem mērķiem (LELB Konsistorijai)
- LVL. 1.- – bīskapa Kārļa Irbes fondam
- LVL. 0.10 – prāvesta iecirknim

Lūdzam kavētājus veikt maksājumus visdrīzākajā laikā, lai draudze var nokārtot šīs saistības. Maksājumi veicami pie draudzes kasiera Ulda Šneidera pēc svētdienas dievkalpojuma.

Ja esi dabas mīļotājs, pa mežu staigātājs, parkā uz soliņa sēdētājs vai vienkārši dārznieks, tad izpalīdzī, lūdzu, mūsu draudzes svētdienas skolas skolēniem un citiem radošiem ļaudīm! Lūdzam ziedot čiekurus, zīles, kastāņus un citas interesantas dabas veltes praktiskajiem darbiem. Jau iepriekš sakām Tev lielam lielam **PALDIES**.

Bīķeru lasītāju klubs aicina lasīt *Dītriha Bonhēfera* grāmatu *"Dzīve kopībā"*.

Grāmatu apspriedīsim 25. oktobrī, Bībeles stundas laikā.

Aicinām draudzes locekļus saņemt savas Kristību un Iesvētību apliecības dievnama sakristejā svētdienās pēc dievkalpojuma.

Ar septembra trešo sestdienu – tādat 16. septembrī – atsākas Bībeles stundas jauniešiem, kuras vadīs evaņģēlists Guntars Baikovs. Tās notiks katra mēneša 1. un 3. sestdienā plkst. 16.00.

Finanšu pārskati

2006. gada jūnijs

Ieņēmumi	
Ziedojumi no kolektēm	927,56
Draudzes nodoklis	100,30
Mērķa ziedojumi draudzes avīzei	15,35
Mērķa ziedojums ģimeņu salidojumam	76,02
Ziedojumi diakonijai	57,45
Hansabanka uzkrātie procenti	2,67
Īres maksa no draudzes nama īrniekiem	10,27
Kopā	1 189,62

Izdevumi	
Saimnieciskie izdevumi	24,36
Draudzes darbinieku algas	455,29
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	119,10
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	203,23
Ģimeņu salidojuma organizēšana	800,00
Tālrūnis	15,75
Apsardze	35,40
Elektroenerģija	57,74
Hansabankas pakalpojumi	3,50
Avīzes drukāšana	230,34
Medikamentu iegāde (diakonija)	29,04
Saimnieciskie izdevumi (diakonija)	106,70
Pabalsti (diakonija)	61,77
Kopā	2 142,22

2006. gada jūlijs

Ieņēmumi	
Ziedojumi no kolektēm	1 182,97
Draudzes nodoklis	145,00
Maksa par ūdens apgādi no īrniekiem	11,46
Mērķa ziedojumi ģimeņu salidojumam	1 379,09
Zemessardeas štābs	615,40
Ziedojumi diakonijai	131,73
Īres maksa no draudzes nama īrniekiem	10,27
Kopā	3 275,92

Izdevumi

Saimnieciskie izdevumi	465,46
Draudzes darbinieku algas	455,29
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	119,10
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	203,23
Ģimeņu salidojuma organizēšana	1 241,00
Baznīcas zemes uzmērīšana	1 240,00
Tālrūnis	9,98
Apsardze	35,40
Elektroenerģija	7,09
Hansabankas pakalpojumi	3,30
Medikamentu iegāde (diakonija)	82,82
Saimnieciskie izdevumi (diakonija)	25,21
<u>Pabalsti (diakonija)</u>	<u>65,00</u>
Kopā	3 952,88

BIĶERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:

Bīķernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

(C) Bīķeru evaņģēliski luteriskā draudze

BIĶERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 6 (13)

2006. gada septembris

BŪT KRISTUS MĀCEKLIM

Guntars Baikovs

"Māceklim pietiek, ja tas top kā viņa mācītājs." (Mt 10:25)

Lai gan Kristus mācekļu skati vērsti uz mūžību, kur laika vairs nebūs, tomēr pašlaik mēs visi mītam pasaulē, kurā, kā apsolījis Dievs, "kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts." (1.Moz 8:22) Tā arī pie mums pamazām aukstums nomaina karstumu un pļaušana sēšanu.

Taču rudens nenāk tikai ar pārvērtībām dabā. Rudens visā pasaulē ir arī mācību uzsākšanas laiks. Te nu mēs, luteriskās baznīcas locekļi, varam teikt un slavēt To Kungu, ka Viņš devis pasaulei tādus vīrus kā Mārtiņš Luters. Jau kopš senbaznīcas laikiem klosteri izveidojās par izglītības un zinātnes centriem. Un līdz pat reformācijai tieši klosteru skolas deva izglītības iespējas plašai sabiedrības daļai. Taču izglītības principi, kuri paredz valsts uzturētas skolas, kurās zinības var apgūt ne tikai turīgu vecāku bērni, bet gan ikviens, kurš sasniedzis noteiktu vecumu, ir reformācijas sasniegums – šāda pieeja izglītībai ir viena no Mārtiņa Lutera dāvanām nākamajām paaudzēm. Reformācijas laikā mūsu ticības tēvi lielu uzmanību veltīja izglītības iespēju attīstīšanai – luterāņu skolu sistēmā izglītība bija paredzēta "no šūpuļa līdz kapam". Mācību programmas stūrakmens bija Evaņģēlija vēsts pasludināšana.

Luters uzsvēra gan laicīgas, gan garīgas izglītības nepieciešamību. Viņš labi saredzēja, ka mācīti un gudri ļaudis spēs gan labi pārvaldīt savu valsti, gan taisni spriest tiesu, gan pamācīt un audzināt jauno paaudzi, gan katrs pēc sava amata un aicinājuma godprātīgi līdzdarboties Dieva iedibinātās pasaules kārtības uzturēšanā. Tātad – ja kāds negribētu savus bērnus sūtīt

skolā un dot tiem labu izglītību, tad tas darbotos kā velna kalps, kurš kavē Evaņģēlija vēsts izplatīšanos un iestājas pret Dievam tīkamu laicīgo kalpošanu, un tādējādi palīdz velna prātam sekmēties.

Izglītošanas nozīmi, un jo sevišķi tādas izglītošanas, kuras centrā ir Evaņģēlija mācība, nav iespējams pārvērtēt. Tās augļus cilvēki visā pasaulē bauda vēl

šodien. Diemžēl bieži vien nezinot, no kura koka šie augļi nākuši. Mums jāstāpjas ar divainu situāciju. Cilvēki, kuri paši ir saņēmuši šo reformācijas dāvanu un kuru bērni tagad gūst vispārējās izglītības svētību, bieži vien, izdzirdot par Evaņģēlija mācīšanu skolās, to vien spēj kā neprātā izsaukties: "Vai tad baznīca un valsts nav šķirtas? Kas tie par mēģinājumiem musināt mūsu bērnus! Mēs to nepieļausim!" It kā Evaņģēlijs vairs

nebūtu tā gaisma, kura ļauj skaidri ieraudzīt pasauli un cilvēci visā to krāšņumā un arī postā. It kā Dieva Tēva, Visuvaldītāja, debesu un zemes Radītāja, esamība būtu kļuvusi par izvēles jautājumu. It kā pēdējas tiesas diena būtu atcelta un pestīšana nevienam vairs nebūtu vajadzīga. It kā svarīga būtu vairs tikai labklājības pielūgšana un ka jāsludina būtu tikai iecietība pret grēku. It kā atcelti būtu vārdi: "Bijība Tā Kunga priekšā ir visas gudrības sākums. Tas visu labi izjūt un saprot, kas tā dara." (Ps. 111:10)

Taču – vai nu šie klieudzēji to grib, vai ne – nekas nav mainījies un arī nav maināms. "Jēzus Kristus vakar un šodien tas pats un mūžīgi." (Ebr. 13:8) Cilvēki, pasaules valdnieka aizrauti, var negribēt klausīties Evaņģēlija vēsti, taču viņu negribēšana ir raksturojama ar Salamana vārdiem: "Ja piepildās, ko cilvēks kāro, tad tas iepriecina viņa sirdi, bet izvairīties no ļauna muļķiem šķiet lielākā negudrība." (Sal. pam. 13:19) Un lai gan mēs neko daudz nevaram iespēt, lai mainītu pasaules domas, tomēr arī mums, Kristus draudzes locekļiem, ir noderīgi un pat nepieciešami padomāt, ko tad nozīmē *būt Kristus māceklim*.

Vispirms jau Kristus māceklis var būt tikai tas, kurš atsaucas uz sava Mācītāja, Kristus, aicinājumu. Kā Kristus saka: "Neviens, kas savu roku liek pie arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai." (Lk 9:62) Ne jau mūsu mājas vai ģimeni, vai darbu mums būtu jāpamet, bet gan mūsu

veco un aplamo, no tēviem mantoto dzīvi. Tāds, kurš it kā grib sekot Kristum, bet tajā pašā laikā vēlas palikt savās vecajās kārtībās, – tāds nevar būt Kristus māceklis. Skarbi tas skan jauna mācekļa ausīm, tomēr tā Dieva Vārds mums vienkārši un skaidri māca: "Neviens.. nevar kalpot diviem kungiem: vai viņš vienu ienīdīs un otru mīlēs, vai vienam pieķersies un otru

(Turpinājums 2. lpp.)

Sprediķis

(Turpinājums no 1. lpp.)

atmetīs." (Lk. 16:13) Vai nu Kristus, vai pasaule.

Pēc tam, ja esam Dieva žēlastību pieņēmuši un Kristus aicinājumam paklausījuši, ir svarīgi paturēt prātā Viņa vārdus: "Palieciet Manī un Es – jūsos. [...] Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsīt lūgt, ko gribat, tas jums notiks." (Jņ. 15:4, 7) Kad Kristus pats bija mācekļu vidū, viņi varēja klausīties Kristus vārdus un vērot Viņa darbus. Un tomēr arī tad viņi bieži vien pat nesaprata, ko Kungs stāsta un rāda viņiem.

Mēs esam saņēmuši vēl lielāku Dieva svētību – mums ir rakstītais Dieva Vārds, kas mums atklāj Kristus dabu, Viņa darbus un mācību. Un mums ir dotas tik daudzas

iespējas palikt Kristū. Mēs dzirdam Viņa vārdus ik svētdienu dievkalpojumā. Mēs dīkstam Dieva prātu izzināt un pārdomāt katehēzes nodarbībās. Un mēs varam mācīties Dieva Vārdus dziļāk izprast Bībeles stundās. Kristus ir dāsns savā žēlastībā – savu baznīcu celdams, Viņš ir devis ne vienu vien iespēju, kā mums Viņa vārdos palikt. Kungs Kristus visu ir sagatavojis, mums atliek tikai – palikt. Nevis iekļūt debesīs, nevis sasniegt pestīšanu, nē, to mēs arī nespētu; bet tikai palikt tur, kur Kungs pats mūs ar saviem vārdiem pie sevis uztur – savā draudzē, savā baznīcā.

Un, visbeidzot, Kristus pats saka: "Māceklim pietiek, ja tas top kā viņa mācītājs." Vai tas neskan pārgalvīgi? Mums

tapt kā mūsu Mācītājam, kā Jēzum Kristum, Dieva Dēlam, kuram "dota visa vara debesīs un virs zemes" (Mt. 28:18)? Tie ir vareni vārdi, tie ir cilvēka prātam neaptverami augstumi un dziļumi. Tomēr tieši to mums apsola mūsu Kungs un Pestītājs Jēzus Kristus, caur apustuļi Jāni sacīdams: "Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir." (1. Jņ. 3:2)

Tāds ir Kristus mācekļu ceļš, un tāda ir apsolītā balva. Lai Kungs Kristus mūs uztur šajā ceļā, ka nepagurstam. Lai varam uzticīgi palikt Kristus vārdos, līdz iemantosim to godību, ko Tas Kungs sagatavojis visiem, kurus Viņš mīl. Āmen.

Ja es pareizi izprotu, tad apietas tiek izteikti konfesjonālas nostādnes. Tā kā par mācības pamatu kalpo Bībele, tad būtiskiem zaudējumiem nevajadzētu būt.

Cik daudz un kā šajās stundās paredzēts runāt par dvēseles pestīšanu un mūžīgo dzīvību?

Kā atsevišķs jautājums tas programmā neparādās, bet ietilpst citās tēmās – no grēkā krišanas tēmas 1.klasē līdz pat Dieva žēlastības tēmai 3.klasē. Iespējams, ka šis ir viens no tiem jautājumiem, par kuriem nevarēja konceptuāli vienoties konfesiju vadītāji un tāpēc kā atsevišķa tēma tas programmā netiek iekļauts. Šiem jautājumiem kā kristīgās mācības pamattēmām jābūt klātesošiem visās stundās.

Vai visi kristīgās mācības skolotāji ir kristieši un aktīvi draudžu locekļi?

Kristīgās mācības skolotājam ir izvirzītas trīs pamatprasības – viņam, pirmkārt, ir jābūt pedagogam ar pedagogisko izglītību, otrkārt, kādas Baznīcas (Evaņģēliski luteriskās, Romas katoļu, vec ticībnieku, pareizticīgās vai baptistu) draudzes loceklim un, treškārt, nepieciešama izglītība specialitātē. To sākotnēji varēja iegūt tikai LU Teoloģijas fakultātē, bet pašreiz iespējas jau ir daudz lielākas. Un tikai tad skolotājs iegūst tiesības strādāt klasē. Uzsākot kristīgās mācības mācīšanu skolās, oponenti, padzirdējuši par kādiem tur nedēļu gariem kursiem, vaimanāja – kas tie būs par skolotājiem, kuras var sagatavot nedēļas laikā? Taču patiesībā šajosursos skolotājus tikai iepazīstināja ar konkrēto mācību standartu un programmu, nevis klāstīja tiem mācību saturu.

Par visu skolotāju aktivitāti draudzēs neņemam spriest, bet daudzi no viņiem ir arī svētdienas skolu skolotāji. Patiesībā lielākā daļa no mums bija vispirms svētdienas skolu

(Turpinājums 5. lpp.)

Draudzes dzīve

man vēlreiz īpaši gribas uzsvērt, ka tas ir draudzes un ģimeņu pasākums, nevis bērnu vasaras nometne. Tāpēc te var justies labi gan vientuļais un daudzus gadus pieredzējušais, gan daudz bērnu ģimenes pastarītis. Un tieši visiem kopā piedaloties lūgšanās un klausoties Dieva vārdu, daudz vairāk iegūst gan vecāki, gan bērni.

Bībeles stundās runājam par sakramentiem. Kādi un cik to ir luteriskajā baznīcā, kāpēc nav septiņi kā, piemēram, katoļiem, un kas padara sakramentu par sakramentu. Pēcpusdienās varēja likt lietā savus talantus, nodarbojoties ar *mākslu*. Turpat vai katrs otrais aizveda mājās kādu nometnes laikā uztapinātu darbiņu, dažs pat vairākus.

Jaunākās paaudzes nepacietīgi gaidīta bija nedēļas vidū solītā lomu spēle. Jau no pirmās dienas spēlei paredzētie apmetnīši *ā la* pirmais gadsimts tika valkāti kā uniforma. Kad beidzot Raivja Latvena vadībā tika izspēlēta viena no apustuļa Pāvila misijas ceļojumu epizodēm, spontāni viss notika gluži kā dzīvē. Pāvilu klausījās vien daži, jo lielākā tautas daļa drūzmējās tur, kur tika pirkti un pārdoti, kur apgrozījās kabatzagli, kuras savukārt ķēra policisti romieši.

Un vēl bija turnīrs ar īpašajām kaujas vālēm, un vēl bija lielais gājienš uz Balto kāpu un naksnīgais mājupceļš, un bija dziesmu mācīšanās un *galā* (ar francisko izrunu, lūdzu!) koncerts, un vēl... un vēl... un vēl... Tādas brīnišķīgas kopā būšanas un Dieva vārda piepildītas dienas.

After-party

Vasara tobrīd vēl bija tikai ieskrējienā. Pie tam kāda vasara! – Tik karstu un saulainu sen nav gadījies piedzīvot. Tāpēc Vita pēc pāris nedēļām organizēja mazu piedevu nometnei – vienu dienu zaļumos, kam Līvija un Raimonds Latvenas atvēlēja savu īpašumu Ādažos. Tā bija saules, vēja, darbošanās un lieliskas atpūtas diena. Pēc neliela priekšlasījuma par Jēzus ciltsrakstiem tika ķertas zivis (Kristus tuvākie mācekļi jau arī bija no zvejniekiem). Karpas un līņi no diķa tūlīt pat nonāca lielajā katlā uz ugunsкура un pārvērtās zivju zupā. Ēst gan vajadzēja iemanīties, jo vējš to draiskulīgi meta ēdējiem sejā vai pat aiznesa pavisam mutei garām. Dažiem peldoties, citiem cītīgi turpinot makšķerēt, dažiem dziedot, citiem dodoties pastaigā pa mežu, diena aizskrēja kā mirklis. Brīnišķīga diena no Dieva žēlastības. Kaut tādu būtu vairāk! ☺☺☺

Mēs gājām, gājām, līdz kaut kur nonācām...

Svētdienas skola

JŪTOS DAUDZ DROŠĀKA PAR SAVĀM ZINĀŠANĀM UN SPRIEDUMIEM

Šogad mūsu izglītojamajam svētdienas skolas skolotāju pulciņam ir pievienojusies vēl viena Luterā Akadēmijas absolvente – Vita Danberga. Divus gadus viņa ir mācījusies Akadēmijas Pedagoģijas nodaļā. Un šobrīd ir apņēmības pilna mācības turpināt arī trešajā kursā, lai gan tas viņai nedos nekādu

rudenī uzsāks mācības pirmajā kursā. Apsveicam!)

Kas, Tavuprāt, ir būtiskākais ieguvums no šīm mācībām?

Jūtos daudz drošāka par savām zināšanām un spriedumiem. Agrāk es vairāk klausījos, bet pati kaut ko apgalvot neuzdrošinājos. Jautājumi par ticības lietām man bija ļoti svarīgi, taču es bijājos pati kaut ko

teikt. Tagad es varu kādu arī palabot, jo ir lietas, par kurām esmu pārliecināta, kuras stabili zinu un saprotu. Iegūtās zināšanas man ir devušas iespēju citiem daudz vairāk dot un skaidrot ticības jautājumus.

Vai iegūtajām zināšanām ir arī praktisks pielietojums?

Protams. Svētdienas skolas darbā tās ir nepieciešamas, un sarunās

ar citiem skolotājiem zināšanas un pieredze tiek papildinātas. Dievs cilvēku vada šajā ceļā. Ja Viņš liek mācīties, tad noteikti tiks radīti arī apstākļi, lai iegūtās zināšanas liktu lietā. Man arvien vairāk ir bijušas situācijas, kad nākas sastapties ar cilvēkiem, arī zinīgiem ticības lietās, un es varu ar viņiem labāk diskutēt. Piemēram, man darbā ir kāds cilvēks, kas māca Austrumu reliģijas, un Dievs man liek runāt ar viņu par manu pārliecību, par manu ticību. Citiem cilvēkiem varbūt dzīvē ir daudz praktiskāki uzdevumi. Algoto darbu strādājot, man tās praktiski neiznāk izmantot, bet arvien biežāk notiek sastapšanās ar teoloģiski sagatavotiem cilvēkiem, un es tagad varu runāt ar viņiem, man nav baiļu izteikt un pamatot savas domas, jo tās ir lietas, kuras es zinu. ☺☺☺

P.S.

Neilgi pēc intervijas Vita stāsta, ka šobrīd ir neskaids jautājums par to, vai šogad tiks lasītas lekcijas trešajam kursam, jo Luterā Akadēmija cenšas iegūt Valsts akreditētas augstskolas statusu, un tas savukārt varētu nozīmēt arī dažas izmaiņas mācību procesa organizēšanā.

Intervēja Eva Lūse

Intervija

AR BĪBELI UZ SKOLU

Šķiet, vēl nesen sabiedrībā virmoja diskusijas, vai kristīgā mācība ir vajadzīga vispārīglītojošā skolā, bija daudz kristīgās mācības mācīšanas pretinieku vai vienkārši skeptiski noskaņotu cilvēku. Ir pagājis laiks, diskusijas pierimušas, un kristīgo mācību mācīs jau trešo gadu. Ar kādām pārdomām sagaidām jauno mācību gadu?

Uz sarunu aicinājām mūsu draudzes locekli un svētdienas skolas skolotāju Austru Brakmani, kura strādā arī Lielvārdes vidusskolā – māca kristīgo mācību 1.–3. klašu skolēniem un kultūras vēsturi 10.–12. klašu skolēniem un ir arī šo priekšmetu skolotāju metodisko apvienību vadītāja Ogres rajonā.

Kristīgā mācība vispārīglītojošās skolās ir starpkonfesjonāla. Kā ir veidots mācību saturs – vai tas ir viegli saskaņojams ar katra skolotāja

konfesjonālo pārliecību, ticības izpratni, un kā tas ietekmē kristīgās ticības vēsti?

Programmas saturā ir tie kristīgās mācības pamatjautājumi, par kuriem ir vienojušies dažādu konfesiju vadītāji, līdz ar to konfesjonālais redzējums paliek ārpus šīs programmas ietvariem. Tematu izvēle balstīta uz kristīgās pedagoģijas atziņām un pieredzi, un tematu secībā tiek ievērots Baznīcas liturģiskais gads. Skolotājam ir brīva izvēle izmantot dažādus Bībeles stāstus un mācību metodes tematu atsegšanai un standarta prasību sasniegšanai. Ja visā šajā jautājumā ir kāds kļūšanas akmens, tad tas ir – kāda ir skolotāja ticības izpratne un kā skolotājs pasniegs kristīgo vēsti, taču par skolotāja darbu klasē atbildību uzņemas sertifikāta izsniedzējs – konfesijas augstākā vadība.

1. klasē programma dod ievirzi kristietības pamatpatiesībās. Galvenās tēmas: Dievs – visa Radītājs, Cilvēka novēršanās no Dieva, Dievs glābj cilvēku, Jēzus dzīve un mācība, Svētais Gars. 2. klasē tiek akcentēta kristīgo dzīves prasmju apguve. Galvenās tēmas: Dieva atklāsmē, Dieva nodoms katra cilvēka dzīvē, Cilvēka atbilde Dievam, Lūgšana – indivīda attiecības ar Dievu, Kalpošana – indivīds sabiedrībā, Dievs piedod cilvēkiem, Indivīds baznīcā, draudzē un ģimenē. 3.klasē – kristīgajās vērtībās un morālē pamatotas rīcības motivācijas veidošana. Satura temati: Cilvēks šajā pasaulē – dzīve starp labo un ļauno, Dieva likums, Dieva žēlastība, uzticēšanās Dievam, Mīlestība uz Dievu un tuvāko, Brīvība un atbildība, Paklausība Dievam, Svētais Gars un Baznīca.

Ja tiek apieti kādi jautājumi, vai netiek izlaists kas būtisks?

JAU KUR AIS S I N A J S

Laila Čakare

Sinaja pussalas kalnu grēdā uz kāda no kalniem Dievs pirms ~3500 gadiem deva Mozum divas akmens plāksnes ar 10 baušļiem. Šos Dieva dotos baušļus jeb likumus kristīgā baznīca atzīst par normu, kas ikvienam kristietim jāievēro.

Mūsu draudzes vasaras ģimeņu saietiem – *Sinajiem* – man jau ir sajucis skaits. Jo vairāk tāpēc, ka nometnes karogā redzams vien konkrētais gadskaitlis, nevis attiecīgā pasākuma kārtas numurs. Atceros, ka pirmais *Sinajs* bija Uguņos – Kurzemes pusē netālu no jūras. Ja izdevās izbrīvēt laiku, varēja pat kājām aiziet (līdz jūrai, nevis no Rīgas līdz nometnes vietai). Toreiz ideja par šādu draudzes pasākumu radās pēkšņi, tāpēc vietas meklēšana un organizēšana notika diezgan lielā steigā. Šajā sakarā milzu paldies Sandrai Kokinai (labāk vēl kā nekad!) par toreiz ziedoto laiku, enerģiju un nosvilinātajiem benzīna litriem. Pēc tam bija daži samērā mierīgi vasaras saietī Usmā, kad ar katru nākamo gadu organizētāji centās ņemt vērā un pielabot iepriekšējo gadu nepilnības.

Šī gada *Sinajs*–2006 pēc skaita varētu būt kāds piektais, tomēr savā ziņā atkal pilnīgi jauns. Runa nav tikai par citu vietu vai norises laiku. Jā, vieta bija tiešām jauka – Apšuciemā pie pašas jūras. (Jūra – tas vien jau manai sirdij liek īpaši ietrīsēties, un man ir grūti saprast tos, kurus tā atstāj vienaldzīgus.) Laiks bija tāds, kādu nu izdevās sarunāt, meklējot pēdējā brīdī, jo šķita jau, ka šogad nometnes nebūs. Vai nav paradokss – tik daudziem gribas nometni, bet tās rīkošana jau ilgstoši tika gaidīta no tiem, kuri nemanīja sevī nedz spējas, nedz vēlmi to darīt. Ne velti mums ir katram savas un citādas dāvanas no Dieva, un – ko viens paveic ar prieku, tas citam sagādā

mokas, un otrādi. Vita Danberga tiešām paveica varenu darbu, pašā pēdējā brīdī uzņemoties visu organizēt un darīt, lai arī šogad nometne būtu (rakstot šīs rindas, es viņai aplaudēju, kaut liecinieks tam ir tikai kaķis, kurš ar neizpratni noskatās uz mani). Un laika apstākļiem nebija ne vainas – Debesu Tēvs jau allaž mūs arī šajā ziņā ir lutinājis. Vienas nedēļas laikā varējām baudīt gan karstu laiku un aukstu jūru, gan aukstu laiku un aukstu jūru, kā arī visbeidzot siltu laiku un siltu jūru, kas iepriekšējā kontrasta dēļ, iespējams, bija vēl patīkamāk.

Vai tādi ģimeņu saietī draudzei ir vajadzīgi? Varbūt tiešām nav vērts tērēt laiku, enerģiju, arī naudu – gan savu, gan draudzes –, lai padzīvotos nedēļu skaistā vietā. Dažu nepārliecinās arī iespēja klausīties un mācīties Dieva vārdu, jo – vai gan mēs to tāpat ik nedēļu n e s a ņ e m a m dievkalpojumā, katehēzē un Bībeles stundā? Viedokļi var būt dažādi, un es negrastos nevienu pierunāt, tikai nocoitēt pāris rindīņu no kādas vēstules *Biķeru draudzes avīzei*.

"Savā prātā biju iedomājusies, ka tā ir ģimeņu atpūtas vieta. Tā kā draudze [daudz bērnu ģimenei] sponsorēja 2/3 no maksas, pieņemt tik lielu materiālu pabalstu šķietamai atpūtas "ekstrai" bija neērti. Negribīgi, tomēr ar dēlu Aleksi un meitu Elizabeti devāmies ceļā. Šodien es saku mūsu Tēvam un draudzei paldies par šo vienreizīgo iespēju veltīt laiku lūgšanām, klausīties Dieva vārdu un būt kopā ar draudzi. [...] Šī nedēļa lika man aizdomāties par to, kas

Dieva vārds: mācīts un uzklauts dienā...

... izdziedāts nakī

ir draudze un ko man tā nozīmē. – Ar pateicību – Mārīte Senkova."

Daudz jauku pateicības vārdu Mārīte savā vēstulē ir veltījusi gan nometnes rīkotājiem un darītājiem, gan skolotājiem – Dieva vārda mācītājiem lieliem un maziem – un pāri visam – mūsu Debesu Tēvam. Tomēr man gribētos nocoitēt vēl kāda cilvēka teikto, kurš gan neko nav zinājis nedz par Biķeru draudzi, nedz tās ģimeņu saietiem, bet savas pārdomas rakstījis kristīgajai baznīcai ļoti smagu pārbaudījumu laikā.

"Ja kristieši jau tagad, laikā starp Jēzus nāvi un pastaro tiesu, var dzīvot redzamā kopībā ar citiem kristiešiem, tad tā ir kā žēlastības dāvana – jau tagad baudīt kaut ko no pēdējiem laikiem. [...] Citu kristiešu miesīgā klātbūtne ticīgajiem ir nebeidzama prieka un stiprinājuma avots." (*Dītrihs Bonhēfers*. Dzīve kopībā. – 11.–12. lpp.)

Cik patiesi ir šie vārdi, ikviens dalībnieks varēja pārliecināties pats. Un

Kristības un iesvētības

Šovasar mūsu dievnamā ir notikuši vairāki kristību un iesvētību dievkalpojumi, kā arī vienas laulības.

11. jūnija svētdienas dievkalpojumā tika iesvētīta mūsu Anna Bērziņa. Tas notika tikai pāris dienas pirms Annas došanās uz Ameriku, kur viņa pavadīs veselu gadu.

Anna. *Lai man Amerikā nebūtu jāiet iesvētēs mācībās, vēlējos to izdarīt jau šeit, savā draudzē. Šis mācību laiks man bija ļoti svarīgs. Pašā iesvētību brīdī es biju ļoti uztraukusies, droši vien arī tāpēc, ka biju viena visas draudzes priekšā.*

Sobrīd man ir žēl braukt prom, žēl atstāt arī draudzi, lai gan zinu, ka braucu uz vietu, kur vismaz divas reizes mēnesī iešu uz baznīcu, apmeklēšu dievkalpojumus. Amerikā es mācīšos privātā kristīgā skolā. Sākumā būs grūti, bet es ceru tur uzzināt un iemācīties daudz ko tādu, ko līdz šim neesmu zinājusi. Skolā mums mācīs arī par Dievu, tur būs daudz dievkalpojumu – un man tas ir ļoti būtiski, jo es esmu kristiete –, manā vecajā skolā nekas tamlīdzīgs netika mācīts.

Vēlam Annai ar Dieva palīgu apgūt visas tās lietas, kas viņai ir svarīgas, un gaidīsim viņu atpakaļ mūsu baznīcā. Lai Dievs pavada Annu visos viņas ceļos!

Kristības un iesvētības notika arī 25. jūnijā. Kristītas un iesvētītas tika Kristīne Klintsone un Inese Kažociņa. Savukārt iesvētīti – Ivars Kokins, Ēriks Pērkons un Māra Kiore.

30. jūlijā tika kristīta nepilnu mēnesi vecā Annija Priede-Baņģiere.

Vairāki cilvēki piedzīvoja kristību un iesvēti 6. augustā. Kristīti tika bērniņi Estere Liepa, Ričards Plūģis, Katrīna Plūģe un Leo Roga. Kristīti un iesvētīti tika Evija Rūdolfa un viņas meita Laura Rūdolfa, Mārtiņš Salnājs, Agita Tīlāne, Aina Timuka un Laura Roga.

Pēc dievkalpojuma, vaicāti, kāds ir bijis viņu ceļš pie Dieva, pie ticības, Mārtiņš un Agita saka, ka viņus nav ietekmējuši kādi ārēji faktori vai notikumi, bet viss esot tā lēni un ilgi krājies.

Mārtiņš. *Kaut kad jau cilvēka dzīvē pienāk tāds brīdis, kad saproti, ka tas ir nepieciešams. Esam nonākuši pie atziņas, ka gribam būt kristīti, gribam būt iesvētīti.*

Agita. *Mācību laikā mani uzskati mainījās, es daudz citādāk sāku vērtēt dzīvi un citādi*

Aina Timuka, Agita Tīlāne, Mārtiņš Salnājs

Katrīna un Ričards Plūģi ar vecākiem un krustvecākiem

skatīties uz notikumiem ap mani.

Mārtiņš. *Tieši dievkalpojuma laikā mani īpaši uzrunāja vārdi no Bībeles, kur Jēzus saka mācekļiem, lai tie neliedz bērniņiem nākt pie Viņa. Tās man ļoti iespaidies atmiņā.*

Ikdienā Mārtiņš un Agita strādā tirdzniecībā.

Pēc dievkalpojuma asaras valdīt nespēj 73 gadus vecā Aina Timuka.

Aina. *Es ļoti priecājos, ka tagad esmu kristīts cilvēks, ka man ir liela un brīnišķīga draudze, ka man ir jauks mācītājs. Ko vēl labāku var vēlēties! Es nevarēju iedomāties, ka savos gados vēl piedzīvošu kristības un iesvētības.*

Nevaru teikt, ka es Dievu savā dzīvē būtu noliegusi, bet dzīves ceļš ir tāds bijis – līdz šim baznīcā nebiju gājusi. Jaunībā par ticības lietām publiski runāt bija noliegts, lai gan nevarētu teikt, ka es par tām neko nezināju. Pirmajos skolas gados bija dievkalpojumi un skolēni garīgas dziesmas dziedāja, mājās mums bija arī Bībele, bet vēlāk jau par to runāt nedrīkstēja. Pirms gada manas mazmeitiņas (māsas Nesterovas) tika kristītas un iesvētītas, viņas un arī vairāki draudzes locekļi mani mudināja un iedrošināja kristīties. Es nebiju pret, tomēr nedaudz kautrējās sava vecuma dēļ, bet Dievs mani ir saudzējis, un beidzot es esmu

Estere Liepa ar vecākiem un krustvecākiem

Dace, Laura, Guntars un mazais Leo Rogas draudzē.

Savukārt mazā Leo māmiņa Dace Roga, mūsu draudzes cilvēks, stāsta, ka viņu ģimenei šī diena ir divtik priecīga, jo kristības un iesvētības piedzīvojusi arī vīra māsa Laura Roga, viņa ir arī mazā Leo krustmāte.

Dace. *Es ļoti gribu mazajam Leo vēlē Dieva svētību un lai viņš savā dzīvē nezaudē saikni ar Dievu! Lai viņš netiktu atcirsts, bet vienmēr būtu kā zaļojošs zars pie īstenā viņa koka! Neliegt dzīvības spēku mazajam Leo – tas ir mans lielākais lūgums Dievam.*

Laulības

Augusta vidū Biķeru baznīcā tika salaulāti Jānis Skopāns un Kristīne Vanaga. Jānis strādā Valsts Iepēmumu dienestā un šī gada februārī tika iesvētīts mūsu draudzē. Kristīne ir Romas katoļu baznīcas locekle.

Jānis Skopāns un Kristīne Vanaga

2006/06/29 12:28

Mākslas tapšana: nav ne viegli, ne vienkārši...

LUTERISMA ANATOMIJAS ĪSAIS KURSS NE TIKAI IESĀCĒJIEMI

Aleksandrs Bite

Ievads

Visā Dieva radītajā pasaulē pastāv vienotas likumības, un viss, ko radījis Dievs, pastāv ciešā kopsakarībā ar visām pārējām lietām. Pat pašas lielākās lietas nevar pilnībā iztikt bez pašām mazākajām, un arī otrādi, pat ja tās vienas no otrām šķir šķietami nepārvarams laika, telpas, notikumu un neskaitāmu citu atšķirīgu, kādreiz pat pretrunīgu, lietu veidots attālums. Lai gan cilvēks visu šo radīto lietu dziļo un ciešo vienotību labākajā gadījumā spēj nojaust tikai vispārīgās aprisēs, tomēr, sekodams šai apjaušmai, viņš ir izveidojis to civilizāciju, kurā mēs visi dzīvojam.

Protams, mēs par to runājam un domājam no tās pieredzes perspektīvas, ko tā sauktā rietumu civilizācija (pareizāk būtu sacīt – kristīgā civilizācija) ir uzkrājusi daudzu gadsimtu gaitā. Tieši kristīgās civilizācijas ietvarā ir radušies visi nozīmīgākie zinātnes un tehnoloģijas atklājumi, kas veido mūsdienu civilizācijas pamatus. Ne austrumu reliģijas ar savu izslavēto garīgumu, nedz islāms, nedz kāds cits garīgs vai reliģisks strāvojums nav spējis neko tamlīdzīgu izveidot.

Pārējo civilizāciju tautas gan tiecas maksimāli izmantot kristīgās jeb rietumu civilizācijas radītos labumus, bet tajā pašā laikā arī nereti uzskata par savu "svēto pienākumu" to asi kritizēt vai pat cenšas to nolīdzināt "līdz ar zemi", līdzīgi kā slimība, kas nevar iztikt bez dzīvotspējīga organisma, bet tomēr savā konsekvencē tiecas to iznīcināt; par laimi, šajā gadījumā gan bez manāmiem panākumiem.

Varētu sacīt, ka šādi cauri vēsturei īstenojies Svēto Rakstu pravietiskais vēstījums no Jāņa atklāsmes grāmatas 5. nodaļas, ka vienīgi Dieva Jērs, kas uzvarējis grēku un nāvi, ir cienīgs un spējīgs atvērt pasaules likteņu cieši aizzīmogoto grāmatu un dot piepildījumu un īstenojumu Dieva lēmumam cilvēka labā. Tieši savā baznīcā klātesošais Kungs cauri vēsturei ir atklājies kā tās atslēgas glabātājs un lietotājs, kas katrā laikmetā atslēdz vai aizslēdz daudzas durvis cilvēku ceļam uz Radītāja nospriesto mērķi (Atkl. 3:7 u.trpm.)

Šī fenomena skaidrojums meklējams garīgā plāksnē – to cilvēku domāšanā un izpratnē par lietām, kurus Dievs izmanto savu mērķu sasniegšanai. Pat daļēji patiesu redzamās jeb materiālās pasaules

vienotības ainu cilvēks nevar izveidot pats no sevis, bet aplama šīs vienotības aina nespēj "atslēgt" Dieva radīto pasauli. Patiesā redzamās pasaules vienotības aina var rasties vienīgi no Dieva vārda atklāsmes, kas atklāj, ko un kā ir radījis Visuvarenais un Mūžīgais, kura vārds ir svēts, un kā Viņa radītā pasaule ir pareizi jālieto. Un tās nav tikai kādas ar cilvēka dabisko prātu satveramas un ar cilvēka gribu īstenojamas instrukcijas, bet gan Svētā Gara dāvētās atjaunošanas izveidotā cilvēka dzīvas attiecības ar Dievu, paliekot šajā Dieva vārda atklāsmē un ļaujot tai sevi veidot. Tikai šādu cilvēku kopums ir Kristus svinīgi pasludinātā "zemes sāls" un "pasaules gaišums", kas spīd visiem, kas ir namā (Mt. 5:13–15).

Gaisma, kas iedegta mūsu lukturos, ir Evaņģēlijs. Tas spēj satvert, aptvert un darīt skaidras visas lietas, trāpīt tām un pakļaut tās Dieva mērķiem. Un tas ir iespējams tāpēc, ka Dieva vārds ir patiesība un ir cieši vienots veselums, tāpat kā viss, ko ir radījis Dievs.

Kristīgā baznīca kopš senseniem laikiem ir apzinājusies šo Dieva vārda mācības vienotību. Atsevišķas Bībeles mācības netika skatītas kā sadrumstalots izteikumu kopums, bet kā cieši kopā saistīts organizisks veselums. Par to labi liecina līdz mums nonākušie latīniskie vārdi, kas vēl aizvien teologu vidū tiek lietoti kristīgās mācības apzīmēšanai: *corpus doctrinae* un *articulus*. Ar pirmo, kas latviski nozīmē 'mācības jeb doktrīnas ķermenis', tiek

apzīmēts viss mācības kopums; ar otro, kas latviski nozīmē 'loceklis', – atsevišķs mācību jautājums.

Ar šiem gluži vai anatomijas terminiem tiek atklāts, ka par kristīgo mācību baznīcā tiek runāts kā par dzīvu organismu, un Evaņģēlija vārds ir šī organisma dvēsele un gars, bez kura organisms ir nedzīvs. Tā mums ļauj par šīm lietām runāt arī Svētie Raksti paši, jo apustulis Pēteris raksta: "Jūs.. esat atdzimuši ne no iznīcīgas sēklas, bet neiznīcīgas, no dzīvā un paliekamā Dieva vārda. [...] Bet šis ir tas vārds, kas jums tapis kā prieka vēsts [Evaņģēlijs] sludināts." (1. Pēt. 1:23, 25)

Gandrīz katra baznīca jeb konfesija savulaik ir izveidojusi savu *corpus doctrinae* jeb mācības apkopojumus, kas atspoguļo tās izpratni par Dieva vārda mācību jeb *corpus*. Šajā ziņā atsevišķo baznīcu mācības jeb *corpora doctrinae* vismaz daļēji varētu salīdzināt ar labākiem vai sliktākiem, pilnīgākiem vai nepilnīgākiem anatomijas atlantiem, kurus izmanto mediķi, lai saprastu cilvēka ķermeņa uzbūvi; Svētie Raksti šajā salīdzinājumā tad būtu pats cilvēka ķermenis. Protams, galvenais jautājums šajā sakarā ir: kuras baznīcas mācības kopums atbilst Svēto Rakstu mācības kopumam, bet kuras – ne.

Sešpadsmitais gadsimts, kad tika sarakstītas luteriskās ticības apliecības jeb izveidots luteriskās baznīcas *corpus doctrinae*, bija laiks, kad arī citas rietumu baznīcas veidoja savas ticības apliecības. Laikam ritot, daudz kas ir mainījies – dažas baznīcas (kā, piemēram, anglikāņi) šodien vairs neuzskata savas ticības apliecības par saistošām baznīcas misijā un dzīvē, bet uzskata tās par novecojušām, citas (kā, piemēram, katoļi) laika gaitā ir pievienojušas saviem doktrinārajiem formulējumiem daudzus jaunus. Protams, ir bijušas un arī šodien pastāv tādas kustības (piemēram, baptisti vai citas t. s. evaņģēliskās grupas), kuras nav radījušas savas ticības apliecības jeb rakstītus *corpora doctrinae*. Tās vienmēr ir apgalvojušas, ka viņiem nav vajadzīgas nekādas ticības apliecības, ka viņiem pietiek ar Bībeli vien. Taču patiesībā arī katrai šādai kustībai ir sava doktrīna mutvārdu tradīcijas un prakses pēctecības veidā. Vēstures gaita gan ir pārliecinoši parādījusi, ka no šādām grupām, kurām nav savu fiksētu ticības apliecinājumu,

Mācība

pastāvīgi atdalās kādi herētiski grupējumi ar dažādiem turpmākiem atvasinājumiem. Tā veidojas dažādi radikāli grupējumi, kas aizvien vairāk attālinās no Bībeles mācības. Uzskatāms piemērs tam ir Jehovas liecinieku ģenealoģija: 19. gs. vidū ASV no kādas evaņģēliskas, baptistiem līdzīgas, grupas izveidojas septītās dienas adventisti, savukārt no tiem 20. gs. sākumā – Jehovas liecinieki.

Luteriskās ticības apliecības ir saglabājušas savu augsto nozīmi arī mūsdienās. Pat liberālās luterāņu baznīcās

Intervija

(Turpinājums no 2. lpp.)

skolotāji un, kad radās iespēja, kļuva par skolotājiem arī skolās.

Kāda ir vecāku un citu priekšmetu skolotāju attieksme pret kristīgo mācību?

No vecāku puses attieksmi un izpratni atklāj tas, cik daudzi no viņiem izvēlas, lai viņu bērni šo priekšmetu mācītos 1. klasē. Taču arī tas nav rādītājs, jo arī vecāki paši nereti maz ko zina par šo priekšmetu, un tad izšķirošais ir noskaņojums skolas vadībā vai citos skolotājos, kuri dod padomus vecākiem (izvēle ir jāizdara, uzsākot mācības 1. klasē). Šī attieksme var būt pozitīva un arī ļoti negatīva – tas atkarīgs no cilvēkiem, kuri vada un ietekmē šos procesus.

Kāds mana rajona skolas direktors deklarēja, ka viņa skolā šo priekšmetu nemācīs, un tiešām – līdz šim brīdim tur kristīgo mācību nemāca, bet tas jau nenozīmē, ka nav vecāku, kas tomēr vēlētos, lai viņu bērni mācītos kristīgo mācību. Ja vecāki ir zinīgi un aktīvi, tad šo situāciju var mainīt – var rakstīt pieprasījumu šī priekšmeta mācīšanai, un direktoram tas jārespektē, bet reti kam gribas strīdēties ar vadību. Savukārt citā mūsu rajona skolā tikai nedaudzi bērni nemācās kristīgo mācību, un arī tas ir direktora nopelns, kas devis tai zaļo gaismu. Tāpat nozīmīga loma ir klases audzinātājam, kurš mācīs savā klasē ētiku. Faktiski kristīgās mācības skolotājs ir konkurents ētikas skolotājam. Un, ja vecāki īsti nezina, ko viņi grib, tad – "lai jau paliek pie klases audzinātājas". Kristīgās mācības pretinieki ļoti bieži izmanto statistiku, lai pierādītu, ka šis priekšmets ir maz pieprasīts, taču noklusē daudzos zemūdens akmeņus.

Vēl kāds interesants fakts, kas liek aizdomāties: ne visi kristīgie vecāki, kas apmeklē baznīcu, izvēlas savam bērnam kristīgo mācību skolā.

Droši vien tāpēc, ka viņi savus bērnus ved uz svētdienas skolu baznīcā.

Jā, lielākā daļa tā arī uzskata. Pirmajā mirklī viss šķiet pilnīgi pareizi – baznīcā bērns saņem konfesionālu kristīgo mācību, tādu, kas atbilst vecāku pārliecībai (kas zina, ko tai skolā mācīs?). Tā vecāki jūtas drošāk.

teologi un baznīcu vadītāji piesargās klaji apgalvot, ka luteriskajām ticības apliecībām būtu tikai vēsturiska nozīme (kā to pilnīgi atklāti deklarē pat diezgan konservatīvi noskaņoti anglikāņi par savas baznīcas 39 ticības artikuliem). Arī vēsture ir parādījusi, ka visvairāk garīgi novājinātas un sekulārisma izēstas ir tieši tās luteriskās baznīcas, kas nav bijušas uzticīgas savām ticības apliecībām.

Kas tad ir pamatā tik ilgstošai stabilitātei un noturībai, kādu jau apmēram 450 gadus parāda mūsu baznīcas *corpus*

doctrinae? Šo stabilitāti un noturību vēl vairāk izceļ fakts, ka luteriskie teologi ir allaž izcēlušies ar dziļām Rakstu zināšanām un izpratni, tādēļ mūsu ticības apliecības katrā paaudzē no jauna ir tikušas pakļautas skrupulozai pārbaudei par atbilstību Rakstiem. Tās ir rūpīgi svērtas un pārbaudītas, un ir atrastas uzticamas.

Lai to labāk saprastu, mēs turpmāk pievērsīsimies luteriskās baznīcas *corpus doctrinae* (*mācības ķermeņa*) padziļinātai izpētei jeb anatomijas studijām. (Turpinājums sekos.)

kristīgo mācību, nesamazinās. Tāpat nostiprinās uzticība šim priekšmetam.

Bieži ir dzirdēts: ja vien skolā mācītu kristīgo mācību, tad sabiedrība kļūtu labāka. Tie, kas to apgalvo, nereti atsaucas uz pirmās brīvvalsts pieredzi – ka tolaik visi mācījās kristīgo mācību. Vai šodien situācija varētu veidoties līdzīgi? Ciktāl, Jūsprāt, šīs mācības varētu iesniegties cilvēku dzīvē un ietekmēt sabiedrību kopumā?

Šodienas situāciju nevar salīdzināt ar pirmās brīvvalsts laikiem, jo ir cits konteksts un sabiedrībai cita vērtīborientācija. Turklāt mums ir ļoti smags pagātnes mantojums – padomju gadi, kad viss, kas bija saistīts ar ticību, tika vai nu iznīcināts, vai nomelnots, un pašreizējo skolēnu vecāki ir šīs ideoloģijas rezultāts.

Arī tad, ja vecāki ir pozitīvi noskaņoti pret kristīgo mācību, bet nav saistīti ar kādu baznīcu, viņi mājās kristīgo audzināšanu neveic; līdz ar to netiek nostiprināts tas, ko skolēns mācās stundā. Viena nodarbība nedēļā nespēj aizstāt ģimenes audzināšanu. Ar to es gribu teikt, ka kristīgās mācības ieviešana skolā nav panaceja visām sabiedrības kaitēm, – skolēns mācās ne tikai skolā, bet arī mājās, arī uz ielas, veikalā, autobusā utt. Ja tas, ko māca skolā, nesakrīt ar apkārt redzamo, tad grūti prognozēt rezultātu, jūtīgs skolēns var nonākt pat diskomfortā.

Un tomēr cerības ir Ja skolēns šajā laikā būs apguvis kristīgās dzīves pamatus un prasmes, ja viņš to realizēs savā dzīvē, tad sabiedrība uz to reaģēs, un tas nozīmē – mainīsies.

Kā darbs vispārizglītojošā skolā atšķiras no darba svētdienas skolā?

Pirmā lielākā atšķirība – skolā es mācu kristīgo mācību kā starpkonfesionālu priekšmetu, t. i., es nedrīkstu kritizēt vai noliegt citu konfesiju baznīcu uzskatus un mācību un sludināt savējo, man jāpaliek neitrālās pozīcijās un precīzi jāpilda valsts standartā ietvertās prasības. Šis standarts ir vienošanās starp dažādu konfesiju

(Turpinājums 8. lpp.)